

[Halvgaard]

dere til gymnasiet, og situationen her er den, at hvor man tidligere alene kunne tilrettelægge en undervisning for unge, der havde brug for studieforberedende undervisning til de videregående uddannelser – det vil sige for elever, der var studieegnede, ca. 15–20 pct. af en skoleårgang – så skal man nu tilrettelægge en undervisning for op til 40–50 pct. af en årgang, hvoraf vel halvdelen aldrig skulle have haft adgang til gymnasiet, fordi de hverken fagligt eller interessenæssigt er egnede til eller motiveret for undervisningen i gymnasiet, som det har været.

Det skaber uvilkårligt problemer og kritik af undervisningen, og kritikken kommer naturligvis fra de elever, der ikke kan følge den normale undervisning, og hvorfra kravene om en ændring af gymnasiet stærkest kommer til orde. Ud fra deisen, som vi allerede har hørt én gang i dag: hvad ikke alle kan lære, skal ingen lære, er disse elevers kritik bakket op politisk af de socialdemokratiske undervisningsministre, der således bærer hovedansvaret for den devaluering af det faglige niveau, som i lighed med udviklingen i folkeskolen nu også er nået til gymnasiet. Selv om gymnasieeleverne med de voksende problemer klart kan se det uheldige i udviklingen, har lærerorganisationen forholdt sig forbavsende tavs på grund af hensynet til den store arbejdsløshed blandt gymnasielærerne.

Sluttelig vil de højere uddannelsesinstitutioner stå med sorteper, og det betyder, at man her står med et elevmateriale, der hverken fagligt eller sprogligt kan leve op til de krav, der er forudsætningen for et normalt videregående studieførløb, og det vil for samfundets vedkommende være en katastrofe.

Det centrale uddannelsesråd, der i sin tid barslede med U 90, arbejder tydeligt med tanken om en 12-årig enhedsskole, en 9-årig grundskole plus en 3-årig gymnasieskole stort set for alle, hvor faggrænserne gradvis opløses på bekostning af alsidighed og faglig indsigt. Man glemmer, at uddannelsessystemet skal tilgodese elevernes forskellige evner og interesser, og det gælder både folkeskolen og gymnasiet. Tanker om at omdanne gymnasiet til en ny uddannelsesinstitution, der sigter på såvel fortsatte studier som erhvervsarbejde, er efter vor opfattelse fejlagtige og overflødige. Vi har erhvervskolerne,

der tilgodeser erhvervenes forhold, og de har den fordel, at deres uddannelse er opbygget i samarbejde med arbejdsgiverorganisationerne og de faglige organisationer, hvilket giver sikkerhed for, at uddannelserne er tilpasset arbejdspladsernes krav.

Den øgede tilgang til gymnasierne skal således efter fremskridtspartiets opfattelse ikke klares ved at tilføre det almene gymnasium ligegyldige fag, samlæsningseksperimenter osv., for ikke at tale om at slække på kravene til det faglige niveau, men ved at man henviser til og anvender de uddannelsesmuligheder, der rent faktisk eksisterer i dag.

Ved en stor del af landets handelsskoler kan der f.eks. læses HH, der netop opfylder behovene for en gymnasial kompetencegivende uddannelse, og også på tekniske skoler. Grunden til, at de ressourcer, der findes på handelsskolerne og de tekniske skoler, ikke udnyttes, skal sikkert findes i, at folkeskolens vejledere ikke i tilstrækkeligt omfang er bekendt med disse muligheder. Det er erhvervslivets studentereksamen, og nu arbejder man også på at få en teknisk studentereksamen ind.

Diskussionen om EFG kontra mesterlære har også gjort eleverne usikre. Fra begyndelsen af 1960'erne svigtede de unge denne uddannelsesform til fordel for gymnasierne, og selv om man i 1977 vedtog loven om de erhvervsfaglige grunduddannelser, som skulle gøre lærlingeforholdet endnu mere attraktivt, så foretrak mange unge stadig gymnasiet for så senere at påbegynde et lærlingeforhold, og det kan ikke være rimeligt. Det er det heller ikke, når man næsten overalt oplever, at det er unge med studentereksamen, der snupper uddannelses tilbud fra dem, der går ud af folkeskolen efter 9. eller 10. klasse, og som på papiret er kvalificerede. Dette, som man taler meget om blandt unge, er medvirkende til, at søgningen til gymnasiet bliver helt overdimensioneret.

Fremskridtspartiet har gang på gang peget på skævhederne i uddannelsessystemet. Vi har ønsket en omfattende revision, men har samtidig hævdet, at forudsætningerne herfor er, at vi først bringer orden i folkeskolen. Det er folkeskolen, der er basis for ethvert videre uddannelsesforløb, og derfor er det her, vi først og fremmest må sætte ind. Folkeskolen med dens løse formuleringer om